

– Hát nem nagyon van...
 – Vagyis nincs – szögezte le Ludwig, aki szerette az egyenes beszédet. – De mégis pontosan hogyan történt a dolog?
 – Ácsorogtunk Nagypapa szobájában...
 – Én kivettem egy lemezt a tokjából. Tőled a Kilencediket...
 – Amit aztán a lehallgató ketyerére raktál – bólintott elégedetten a Mester.
 – Pontosan. És kimondtam a neved.
 – És semmi több?
 – Semmi.
 – Hát ez nem valami sok – vakarta meg a fejét Ludwig. A keze hirtelen beleakadt a füle mögötti hallókába. – Pedig milyen remek lenne találkozni Friedrichhel... – az ujjai önkéntelenül végigtapogatták a ketyerét. – Hallhatná ezt a szimfóniát, ami az övé is. Egy igazi Schiller.
 És ahogy Ludwig ezt kimondta, valami üstökön ragadta őket, és hirtelen elsötétült minden.

III. tétel – aminek nyugalmasnak illene lennie, de nem ebben a történetben

Első rész

amelyben Friedrich csatlakozik a társasághoz és közösen nagy elhatározásra jutnak

A ház, ami előtt pillanatok múlva találták magukat – Ludwig, Emi meg Marci –, nagy volt és egészen szürke meg okkersárga. A néma csendet Marci törte meg.

– Ezt meg hogy csináltad? – bámult hitetlenkedve Ludwigra. – Hát mégis rájöttél, hogy tudunk utazni?

– És ráadásul egyszerre mind a hárman! – Emi szeplős arccskája sugárzott az örömtől. – Most aztán elmehetünk bárhová! „És például időben hazaérhetünk.” gondolta még hozzá, de ezt jobbnak látta nem kimondani.

Ludwig – aki közben az óriási zöld bejárati ajtó elé masírozott, most meglepetten fordult hátra.

– Mi? Hogy mit csináltam én? Ti hoztatok ide, nem? És milyen jól csináltátok! Mondhatnám zseniálisan! Agyó poros utak! Agyó koszos fogadók, lompos, házsártos fogadónék! Agyó kényelmetlen ülések, zötyögő fogatok! Akkor lássalak benneteket, amikor a hátam közepét! – tapogatta meg keserű fintorral az ülepét. – Eddig csak a sétákat szerettem. A céltalan, magányos kóborlást a természetben. Mert az az igazi harmónia, úgy ám! Madáracsicsérgés, lombok susogása, a szellő játéka... De tőlem most már utazgathatunk is! Amúgy hová hoztatok? Kedvemre való ez az építmény...

– Ha jól sejtem, ez Friedrich Schiller háza... – rebegette Emi halkán, miközben próbált magához térni a történetek után.

– Von Schiller! Friedrich von Schiller! Pár éve passzust kapott hozzá, ha jól tudom! Nemesi oklevelet. Szóval Weimarba hoztatok! Hát végre láthatom, hol alkotott a nagy ember! Íme a háza! – markolta meg Ludwig az ajtón lévő kopogtatót. – Remélem, itthon van a felesége...

– Ha minden igaz, nem csak a felesége... – motyogta Emi és közelebb húzódott Marcihoz, miközben nagy szemekkel az ajtóra meredt. Ludwig bekopogott, de nem történt semmi.

– Hát ez aztán jellemző az asszonynépre! Hogy nem tudnak a hátsójukon megülni otthon? Pláne, ha vendéget várnak...

– De nem is várnak minket... Nem is sejtik, hogy jövünk... – próbálta menteni a menthetőt, meg a feleségeket Marci, és Emi hálásan rámosolygott, Ludwig azonban csak legyintett.

– De tudhatnák – morogta. – Ha valaki egy ilyen nagy művész özvegye, állandóan számítania kellene a betoppanó rajongókra!

Újfent megragadta a kopogtatót, és dühödt csapkodásba fogott vele, hogy csak úgy zengett az ajtó.

Tadadadam! Tadadadam!

– De hát ez a Sors szimfónia – suttozta Marci, mert végre ő is szeretett volna valami okosat mondani Eminek.

– Pontosan – bólintott Ludwig, miközben egy percre nem hagyta abba a dobolást:

Tadadadam tadadadam tadadadam!

Tadadadam tadadadam tadadadam!

– Mert ez a mi sorsunk... – folytatta, és ki tudja meddig magyarázott meg dörömbölt volna még, ha hirtelen valaki el nem bődül az ajtó mögött.

– Tűnjetek innen, gazfickók! – kis motoszkálás az ajtón... – ha csak nem te vagy az Johann, öreg cimbora!

Az ajtó lassan kinyílt, és egy fáradt, nyúzott, kialvatlan arc bukkant elő mögüle.

– Nem, nem te vagy az... De akkor kik vagytok ti?

Ludwig kihúzta magát.

– Szerencsére nincs közöttünk semmilyen Johann! Én magam Ludwig vagyok! Ludwig van Beethoven! Ők meg itt a kísérem. Szóval velem vannak. Amúgy igaz is, ki az a Johann? És maga kicsoda? És mit keres itt, Friedrich von Schiller házában?

A fáradt arc egy pillanat alatt simult ki.

– Beethoven? A nagy Beethoven? Jöjjön be, Mester! Hogy ki Johann? Hát Goethe. Legfeljebb ő nyitja rám mostanság az ajtót, amióta gyengélkedem. Amúgy a nevem Friedrich. Friedrich Schiller...

Ludwig éppen lépett volna be az ajtón, de erre megtorpant. Megfordult és hitetlenkedve Marcira meredt, aztán hirtelen felderült a képe.

– Áhá! Ezt ti csináltátok, mi? Köszönöm szépen drága barátaim! – Aztán a kóválygó Friedrichhez fordult.

– Hát... Most, hogy említi, tényleg nem néz ki valami jól, szerzőtárs! Inkább rosszul... Mi a kórság bujkál önben? Mondjuk, ne aggódjon egy percre sem! Ezek

az én barátaim majd kikúrálják! Az én süketiségemet is orvosolták egy pillanat alatt!

– Azzal karon fogta Friedrichet és elindult vele, befelé a házba. Emi Marcira nézett, Marci meg Emire, aztán egyszerre bólintottak, és követték a két géniuszt.

Friedrich a nappaliban ültette le a társaságot, aztán ő maga is helyet foglalt egy kényelmes fotelban.

– A nagy Beethoven nálam! Ekkora utat, ilyen nagy fáradságokat vállalni... Minő boldogság!

– Nem volt akkora fáradság! – legyintett Ludwig. Különben is nagyon akartam már találkozni az Örömóda szerzőjével. Ugyanis...

– Ugyanis?

– Ugyanis kapaszkodjon meg! Feldolgoztam a művet az egyik szimfóniámban. Egészen pontosan a Kilencedik zárótételében. Valahogy így ni:

Gyúlj ki, égi szikra lángja,

szent öröm, te drága, szép!

Búvkörödbe, ég leánya,

ittas szívünk vágyva lép.

Újra fonjuk szent kötésed,

mit szokásunk szétszabott,

egy-testvér lesz minden ember,

hol te szárnyad nyugtatod.

Ludwig szép, telt énekhangja betöltötte a szobát, és olyan örömtől duzzadó, olyan lelkesítő volt, hogy a kehes költő arcára visszatért a pír.